

Jistina a příslušenství

Ze samotného uznání jistiny nelze dovozovat, že byl učiněn i úkon uznání příslušenství, nebylo-li právo na úrok z prodlení písemně uznáno, promlčuje se v tříleté promlčecí době, která začne běžet ode dne, kterým mohlo být uplatněno poprvé

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 4616/2018-278, ze dne 19.11.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce A. se sídlem XY, IČO XY, zastoupeného Mgr. M.L., advokátem se sídlem v P., proti žalované K. K., narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. J.F., advokátem se sídlem v Ú.n.L., o zaplacení 192.953,- Kč s úrokem z prodlení, vedené u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 111 EC 160/2012, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. července 2018, č. j. 8 Co 359/2017-246, tak, že rozsudek krajského soudu se ve výroku, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výroku o povinnosti žalované zaplatit žalobci také „roční zákonný úrok z prodlení ve výši 9 % od 27. 10. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5 % od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5 % od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75 % od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25 % od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5 % od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, ve výši 7,75 % od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, ve výši 7,75 % od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, ve výši 7,75 % od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, ve výši 8,05 % od 1. 7. 2013 do 13. 4. 2017 a dále až do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 7 % bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši reposazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí“, a ve výroci o povinnosti žalované zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení a státu - České republice, na účet Okresního soudu v Ústí nad Labem znalečné, jakož i ve výroku o povinnosti žalované nahradit žalobci náklady odvolacího řízení, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 192.953,- Kč s úrokem z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež rozvedl. Žalobu odůvodnil zejména tím, že žalovaná byla u žalobce zaměstnána jako pokladní a měla rovněž uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti, na základě které se zavázala převzít odpovědnost za schodek, který bude zjištěn kontrolou a porovnáním s účetním stavem pokladny. Dne 25. 10. 2005 byl zjištěn schodek na svěřených hodnotách ve výši 200.000,- Kč. Dne 26. 10. 2005 žalovaná písemně uznala svůj dluh vůči žalobci ve výši 200.000,- Kč co do důvodu a výše a současně se zavázala jej uhradit formou měsíčních splátek po dobu jednoho roku, splatných do každého 15. dne v měsíci. Na svůj dluh však uhradila toliko částku 7.047,- Kč dne 31. 10. 2005.

Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 13. 4. 2017, č. j. 111 EC 160/2012-212, ve znění usnesení ze dne 9. 4. 2018, č. j. 111 EC 160/2012-239, žalované uložil uhradit žalobci 192.953,- Kč „s ročním zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % od 27. 10. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 9,5 % od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, ve výši 9,75 % od 1. 7. 2007 do 31. 12. 2007, ve výši 10,5 % od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, ve výši 10,75 % od 1. 7. 2008 do 31. 12. 2008, ve výši 9,25 % od 1. 1. 2009 do 30. 6.

2009, ve výši 8,5 % od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8 % od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75 % od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, ve výši 7,75 % od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011, ve výši 7,75 % od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, ve výši 7,75 % od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5 % od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05 % od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013, ve výši 8,05 % od 1. 7. 2013 do 13. 4. 2017 a dále až do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 7 % bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši reposazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ve splátkách po 6.000,- Kč měsíčně, počínaje měsícem následujícím po měsíci, ve kterém rozsudek nabude právní moci, se splatností ke každému poslednímu dni v měsíci, pod ztrátou výhody splátek“; zároveň rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 97.857,- Kč, „to ve splátkách po 6.000,- Kč měsíčně, počínaje měsícem následujícím po měsíci, ve kterém dojde k úplné úhradě dlužné částky s příslušenstvím, se splatností ke každému poslednímu dni v měsíci, pod ztrátou výhody splátek“, a státu – České republice, na účet Okresního soudu v Ústí nad Labem náklady na znalečném ve výši 13.020,- Kč. Vyšel z toho, že žalovaná, jako zaměstnankyně žalobce (jeho právního předchůdce XY, IČO XY, se sídlem XY) s ním uzavřela dne 3. 8. 2005 dohodu, z titulu které se zavázala převzít odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách, že dne 25. 10. 2005 zjistila žalovaná, že jí v pokladně chybí částka 200.000,- Kč, že dne 26. 10. 2005 podepsala žalovaná listinu, ve které uvedla, že uznává dluh vyčíslený na částku 200.000,- Kč, jejíž součástí byl popis toho, jak měl dluh vzniknout, jakož i závazek žalované k úhradě dluhu a způsobu úhrady dluhu (ve splátkách, jejichž výši účastníci nesjednali, ale se splatností do každého 15. dne v měsíci v celkové lhůtě 1 roku od podpisu dohody, tedy do dne 26. 10. 2006), a že „na úhradu dlužné částky nezaplatila dosud ničeho“. Námitku promlčení vznesenou žalovanou odmítl s tím, že žalovaná se v rámci uznávacího prohlášení zavázala uhradit dlužnou částku do dne 26. 10. 2006, žalobce tak mohl prvně svůj nárok u soudu uplatnit dne následujícího, tj. dne 27. 10. 2006. Od této doby začala plynout desetiletá promlčecí doba. Byla-li žaloba podána dne 4. 5. 2012, je zjevné, že nárok promlčen není. Počátek prodlení žalované s plněním dluhu posoudil tak, že v dohodě o způsobu úhrady dlužné částky nebyly stanoveny splátky pevnou částkou, byly dohodnuty obecně, tedy tak, že se zavázala uhradit dluh ve splátkách do jednoho roku od podpisu uznávacího prohlášení ze dne 26. 10. 2005. Prodlení žalované tak nastalo dnem následujícím po uplynutí jednoho roku, tj. ke dni 27. 10. 2006. I když promlčení úroků běží samostatně, je nepochybné, že se promlčí, dojde-li k promlčení závazku dlužníka zaplatit peněžní prostředky. „V daném případě hlavní závazek promlčen není, není tedy promlčeno ani příslušenství v podobě úroků z prodlení“.

K odvolání žalované Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 30. 7. 2018, č. j. 8 Co 359/2017-246, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 24.011,60 Kč k rukám Mgr. M.L. Ztotožnil se se závěry, které soud prvního stupně učinil ve vztahu k uznávacímu prohlášení ze dne 26. 10. 2005. Přisvědčil mu i v tom, že nárok na úroky z prodlení není promlčen ve lhůtě tří let, jak namítala žalovaná, když odkazy žalované na rozhodnutí Nejvyššího soudu nejsou plně aplikovatelné na posuzovanou věc, neboť se dotýkají především výkonu rozhodnutí. V posuzovaném případě žalovaná uznala svůj dluh vůči právnímu předchůdci žalobce dne 26. 10. 2005 a zavázala se jej zaplatit do jednoho roku, tj. do dne 26. 10. 2006, což znamená, že splatnost uznané pohledávky nastala až rok po podpisu tohoto uznávacího prohlášení a žalovaná se tak nemohla v době podpisu uznávacího prohlášení ocitnout v prodlení, a proto nelze úroky z prodlení rozdělit na úroky před uznáním závazku a po jeho uznání, jak činí rozhodnutí, na která žalovaná odkazuje.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že ve vztahu k (ne)promlčení úroku z prodlení rozhodnutí pokládá za nesprávné a rozporné s judikaturou dovolacího soudu. S odkazem na „stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2006, sp. zn. Cpjn 202/2005, publikované pod R 39/2006“, připomíná, že úrok z prodlení představuje svou povahou opětující se plnění ve smyslu §

154 odst. 2 o. s. ř., což dle odůvodnění platí i pro pracovněprávní vztahy. Jestliže tedy žalovaná nesplnila řádně a včas peněžitý dluh, byla povinna uspokojit nejen tento dluh, ale též úrok z prodlení, představující svou povahou opětující se plnění (které lze takto přiznat „až do zaplacení“). K povaze úroku z prodlení dovozuje, že „v soudní praxi nejsou žádné pochybnosti o tom, že úroky z prodlení mají povahu opětujících se dávek“, které lze přiznat soudním rozhodnutím, i když se stanou splatnými teprve v budoucnu, a že povinnost platit úroky nevzniká samostatně (nově) za každý den prodlení, ale jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním tohoto závazku (a poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3173/2005). Od tohoto dne pak počíná běžet promlčecí doba, po jejímž uplynutí se právo promlčí jako „celek“, tj. „až do zaplacení“ (a odkazuje na „rozsudek téhož soudu ze dne 8. 2. 2007, sp. zn. 21 Cdo 681/2006, 21 Cdo 682/2006, anebo usnesení téhož soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2160/2012, publikované pod R 70/2013“). Podle dovolatelky se tedy „úrok z prodlení uplatněný žalobcem v žalobě podané soudu dne 4. 5. 2012 promlčuje ve 3 letech (§ 263 odst. 2 věta druhá zákoníku práce č. 65/1965 Sb.) od splatnosti hlavního dluhu, tj. dle skutkových závěrů soudů obou stupňů ode dne 27. 10. 2006“; uplynutím dne 27. 10. 2009 se tak nárok žalobce v podobě úroku z prodlení promlčel jako „celek, až do zaplacení“. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že „výrok I. rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem se mění v částí, kterou byla žalovaná zavázána zaplatit žalobci roční zákonný úrok z prodlení“ z částek, za dobu a ve výši, jež rozvedl, „tak, že se žaloba zamítá, ve zbývajících částí se tento výrok potvrzuje“, nebo, aby rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném po 29. 9. 2017, neboť rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno po dni 29. 9. 2017 (srov. Čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) - dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky promlčení úroků z prodlení, která dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. (jen ve vztahu k této otázce - srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.) bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkoumání dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že žalovaná byla u žalobce zaměstnána jako pokladní a měla rovněž uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti ve smyslu ustanovení § 176 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce. Dne 25. 10. 2005 byl zjištěn schodek na jí svěřených hodnotách ve výši 200.000,- Kč. Dne 26. 10. 2005 žalovaná písemně uznala svůj dluh vůči žalobci ve výši 200.000,- Kč co do důvodu a výše a současně se zavázala jej uhradit formou měsíčních splátek po dobu jednoho roku, splatných do každého 15. dne v měsíci. Na úhradu dlužné částky „nezaplatila dosud ničeho“ (podle tvrzení v žalobě žalovaná „uhradila toliko částku 7.047,- Kč dne 31. 10. 2005“). Žalobce se domáhá, aby mu žalovaná - mimo (uznané) jistiny dluhu - zaplatila také úroky z prodlení, které se váží k neuhrazené jistině.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá zaplacení pohledávky, jejíž splatnost měla nastat dne 26. 10. 2006 - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění změn a doplňků (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce) - dále též jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 256 odst. 2 věty první zák. práce účastník, jehož peněžitý nárok nebyl včas a

řádně uspokojen, může požadovat úroky z prodlení ve výši stanovené pro občanskoprávní vztahy.

Podle ustanovení § 261 odst. 1 zák. práce nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn u soudu ve lhůtě v tomto zákoníku stanovené. K promlčení se přihlédne, jen jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok účastníku, který jej uplatňuje, přiznat.

Podle ustanovení § 262 odst. 1 zák. práce lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé.

Podle ustanovení § 263 odst. 1 zák. práce pokud není v tomto zákoníku stanoveno jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků tři roky.

Podle ustanovení § 263 odst. 2 zák. práce lhůta k uplatnění peněžitých nároků písemně uznaných co do důvodu a výše tím, kdo je povinen nárok uspokojit, a nároků zajištěných omezením převodu nemovitosti činí deset let. Týká-li se uznání nároku na opětuující se plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění tři roky od jejich splatnosti.

Účastník je, jak vyplývá z výše uvedeného, s peněžitým nárokem v prodlení, jestliže druhého účastníka neuspokojí na určeném místě a ve stanovené době.

Prodlení nastává dnem následujícím po dni, v němž mělo být na základě právního předpisu, rozhodnutí nebo smlouvy (dohody) plněno, a není-li doba uspokojení nároku stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí nebo dohodnuta, po uplynutí tří dnů ode dne, kdy o uspokojení oprávněný účastník požádal (§ 253 odst. 2 zák. práce). Prodlení s uspokojením peněžitého nároku má kromě jiného za následek, že oprávněný účastník může požadovat úroky z prodlení za celou dobu, po kterou prodlení trvalo. Nárok na úroky z prodlení se promlčuje (§ 264 zák. práce).

Uznání peněžitého nároku co do důvodu a výše je jednostranný právní úkon učiněný písemnou formou a adresovaný oprávněnému účastníku, v němž povinný účastník výslovně a bezvýhradně uvedl výši nároku, který je povinen uspokojit, a jeho důvody. Požadavek na uvedení důvodů nároku je splněn tehdy, označí-li jej tak, aby bylo jednoznačné, jakého nároku se týká, popřípadě v čem (v jakých skutkových okolnostech) nárok spočívá.

S písemným uznáním peněžitého nároku co do důvodů a výše tím, kdo je povinen nárok uspokojit, se v pracovněprávních vztazích spojuje jiná (delší) promlčecí lhůta, než jaká je stanovena u nároků neuznaných. Nepředstavuje však samostatný zavazovací titul (právní důvod vzniku nároku) a ani nezakládá - na rozdíl například od občanskoprávních vztahů - domněnku, že dluh (nárok) v době uznání trval. Dluh může být také uznán pouze zčásti, potom výše popsané účinky nastávají pouze ohledně uznané části (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 2 Cdo 1929/97, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod číslem 122, ročník 1999). Přitom je věcí dlužníka, v jakém rozsahu svůj závazek uzná. Může např. uznat jen část jistiny, jen část příslušenství, jen příslušenství nebo jen jistinu.

Soudní praxe je dlouhodobě ustálena v názoru, že ze samotného uznání jistiny nelze dovozovat, že byl učiněn i úkon uznání příslušenství, a to zejména za situace, kdy byl uznáván dluh promlčený (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 29 Odo 1663/2006, uveřejněný pod číslem 86/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či ze dne 12. 10. 2011, sp. zn. 33 Cdo 1323/2010). Byť byl uvedený závěr vysloven v řízení, jež se týkalo uznání promlčeného dluhu, uplatní se i v případě, že se jedná o dluh (jistinu a její příslušenství), který v době, kdy byl tento jednostranný právní úkon učiněn, ještě promlčen nebyl (nemohl být).

S dovolatelkou lze souhlasit, že úroky z prodlení mají povahu opětuujících se dávek, které lze věřiteli

přiznat soudním rozhodnutím, i když se stanou splatnými teprve v budoucnu (srov. např. stanovisko občanskoprávního kolegia a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 19. dubna 2006, Cpjn 202/2005, uveřejněné pod číslem 39/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), a že povinnost dlužníka platit úroky z prodlení se splněním dluhu (závazku) nevzniká samostatně (nově) za každý den trvání prodlení, ale jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním svého závazku; tímto dnem počíná běžet promlčecí doba a jejím uplynutím se právo promlčí „jako celek“ (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2007, sp. zn. 21 Cdo 681/2006, 21 Cdo 682/2006, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2007, pod číslem 104, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 2160/2012, uveřejněné pod číslem 70/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní). Proto nebylo-li právo na úrok z prodlení písemně uznáno, promlčuje se v tříleté promlčecí době, která začne běžet ode dne, kterým mohlo být uplatněno poprvé (srov. obdobně ve vztahu k poplatku z prodlení rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 841/2018).

V projednávané věci lze s odvolacím soudem souhlasit v tom, že uznala-li žalovaná svůj dluh vůči právnímu předchůdci žalobce dne 26. 10. 2005 a zavázala-li se zaplatit jej do jednoho roku, tj. do dne 26. 10. 2006, znamená to, že splatnost uznané pohledávky nastala až rok po podpisu tohoto uznávacího prohlášení a žalovaná se tak nemohla v době podpisu uznávacího prohlášení ocitnout v prodlení; proto nelze úroky z prodlení rozdělit na úroky před uznáním závazku a po jeho uznání, jak činí rozhodnutí, na která žalovaná odkazovala. Přesto jeho závěr, že listina ze dne 26. 10. 2005, již žalovaná písemně uznala svůj dluh vůči žalobci, má za následek, že prodlužuje promlčecí dobu na 10 let (§ 263 odst. 2 ZP), „a proto je námitka promlčení vznesená žalovanou nedůvodná, neboť žalobce podal žalobu přibližně v polovině běhu této lhůty“, přičemž podáním žaloby se běh této lhůty přerušuje, není ve vztahu k žalobcem požadovaným úrokům z prodlení správný.

Jak bylo vyloženo již výše, ze samotného uznání jistiny nelze dovozovat, že byl učiněn i úkon uznání příslušenství, a nebylo-li právo na úrok z prodlení písemně uznáno, promlčuje se v tříleté promlčecí době, která začne běžet ode dne, kterým mohlo být uplatněno poprvé. Z listiny označené jako „Uznání dluhu“ ze dne 26. 10. 2005 nevyplývá, že by žalovaná učinila také úkon uznání příslušenství (úroku z prodlení); s ohledem na to, že dluh měl být splacen až „na základě měsíčních splátek po dobu jednoho roku“ k tomu ani nebyl důvod. Znamená to, že nárok (právo) na úrok z prodlení s placením (uznaného) dluhu 200.000,- Kč písemně uznán nebyl. Došlo-li přesto při plnění tohoto (uznaného) dluhu k prodlení, mohl žalobce požadovat po žalované úroky z prodlení, což také učinil. Nárok (právo) na tyto úroky z prodlení se – jak rovněž výše uvedeno – promlčuje „jako celek“, přičemž promlčecí lhůta počíná běžet dnem, kterým se žalovaná ocitla v prodlení se splněním svého závazku (dnem 27. 10. 2006), a trvá tři roky (srov. § 263 odst. 1 zák. práce), tedy do dne 27. 10. 2009 (srov. § 266 odst. 2 zák. práce).

Protože – jak vyplývá z výše uvedeného – rozsudek odvolacího soudu není v dovoláním napadené části správný a protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky tento rozsudek v dovoláním napadené části, jakož i v navazujících nákladových výrocích, zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil v tomto rozsahu odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Ústí nad Labem) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)